

Svajonų  
ROMANAI

*Romantika*

FIONA HARPER

Atogrąžų romanas

9,79 Lt / 2012 lapkritis – gruodis

Knygute.lt

**Fiona Harper**

**ATOGRĄŽŲ ROMANAS**

Romanas

Versta iš Fiona Harper, The Ballerina Bride, 2012

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su  
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę  
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks  
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra  
visiškai atsitiktinis.

© Fiona Harper, 2012

© Dovilė Vaišvilaitė-Akdere, vertimas iš anglų  
kalbos, 2012

© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© Svajonių knygos, 2012

ISBN 978-609-406-574-3

Elektroninę versiją paruošė Knygute.lt, 2013

## ***Pirmas skyrius***

Dėl sraigtasparnio keliamo triukšmo pašnekėsys būtų tikrai neįmanomas. Ir gerai, pama-  
nė Finas, nes neturėjo nė menkiausio supрати-  
mo, apie ką galėtų kalbėtis su šia smulkute  
šalia sėdinčia mergina. Jos akys buvo baimingi-  
gai išsiplėtusios, kojos įsitempusios, o ereliški  
pirštai stipriai gniaužė saugos diržą, tarsi šis  
būtų gelbėjimosi virvė.

Ir ką Saimonas, velniai griebtų, sugalvojo?

Anai Pireli radau tobulą pakaitalą, — Fino  
ausyse tebeaidėjo prodiuserio žodžiai. — Pa-  
lauk ir pats pamatysi! Tikra bomba!

Finas iš karto suprasdavo, kada jam mėgi-  
nama įbrukti netikusią prekę, o šįkart jo nuo-  
gąstavimai tik pasitvirtino. Pats šios merginos  
nė už ką nebūtų pasirinkęs į viešnias.

Smulkutė. Baletų šokėja, sakė Simonas. Jei-  
gu juodu stovėtų greta, vargu ar ji siektų jo  
pečius. Nė per plauką nepanaši į amazonišką,  
sportišką šviesiaplaukę teniso žaidėją, kuri  
dabar turėjo sėdėti šalia.

Ne, ši moteris buvo tokia smulkutė, kad jos  
beveik nesimatė. Papūtus stipresniam vėjeliui  
veikiausiai nuskrystų...

Prisiminęs vėją Finas pasisuko ir pažvelgė pro langą. Pasak meteorologų, audra turėjo prasidėti prieš saulėtekį, tačiau permainingas tropikų oras jau dabar ruošėsi surengti vaizdingą sutikimą. Virš horizonto kabėjo pilkai rausvas debesys, jūra sparčiai temo ir vis labiau bangavo.

Pilotas suraukė antakius, atsisuko į Finą ir papurtęs galvą vėl sutelkė dėmesį į temstantį dangų.

Nelaimei, Finas puikiai žinojo, ką tai reiškia. Atsisėgęs saugos diržą ištiesė ranką į kuprinę. Galėjo lažintis, kad balerina tokiam žingsniui nesiryš, ir netrukus į laikinąjį prieglobstį – nuošalią tropikų salą – leisis tik jis ir kompanijos operatorius Deivas.

Nejau Saimonas manė, kad ši moteris – galima sakyti, mergaitė – tiks ištvėmės reikalaujančiai išlikimo laidai? Fino akys sutiko Deivo žvilgsnį. Abu pažvelgė į tarp jų dviejų sėdinčią susitraukusią smulkutę moterėlę, paskui vėl vienas į kitą. Regis, Finas ne vienintelis manė, jog Saimono pastangos vietoj Anos surasti įžymybę baigėsi fiasko.

Operatorius taip pat suskubo tikrinti, ar įranga vietoje. Likusieji komandos nariai turėjo atvykti civilizuotesnėmis priemonėmis šiek

tiek vėliau, o kol kas jiems buvo reikalingas tik Deivas, kuris mielai vykdydavo Fino nurodymus. Nors jis nuolat bumbėdavo esąs dėl to nepatenkintas, Finas buvo įsitikinęs, kad Deivas slapčia mėgavosi tokia padėtimi.

Smulkioji balerina stebėjo abu vyriškius taip, tarsi gyvenime nebūtų mačiusi, kaip žmonės kraunasi kuprinę. Ji sėdėjo visiškai nuščiuvusi, vienintelė judanti kūno dalis buvo akys, kurios lakstė nuo Fino prie operatoriaus.

- Kas čia vyksta? - paklausė ji, tačiau Finas neišgirdo; tik pamatė sujudančias lūpas.

Jis pabrėžtinai parodė į virš salos besikau-piančius juodus debesis, kurie artėdami nuo horizonto darėsi vis didesni, ir garsiai sušuko:

- Artėja audra. Privalome tuoj pat judėti.

Jos lūpos vėl sukrutėjo. Finas buvo tikras, kad balerina ką tik atkartojė paskutinius jo žodžius.

- *Judėti*, - pasakė jis ir linktelėjo galva.

Jai pasisekė. Jei Finas būtų buvęs vienas, seniai būtų šokęs iš skrendančio sraigtasparnio į vandenį. Tačiau naujokams tai buvo pernelyg pavojinga. Šokti vis tiek reikės, bet nusileidimas toli gražu nebus lėtas ir ramus, su virvėmis, kokį buvo suplanavęs nuo pradžių. Visgi

pagrindinio elemento, kuriuo gyvenime ir televizijos laidoje Finas visada galėjo pasitikėti – fakto, kad niekas nevyksta pagal planą, – netūko ir dabar. O kaip tik šitai jam labiausiai ir patikdavo.

Jis bakstelėjo į balerinos saugos diržo sagtį. Ji tik dar stipriau sugniaužė ją ir pervėrė laidos vedėją piktu žvilgsniu.

– Dvi minutės, – pasakė jis ir pirštu dūrė į apačią.

Nevirptelėjo nė vienas balerinos raumuo, net stipriai suraukti antakiai, tačiau jos veidas vis tiek pasikeitė. kažkas pasikeitė jos akyse, kurios, jis pastebėjo, buvo tokios pačios spalvos kaip ir apačioje besidriekianti jūra tykiuoju metų laiku. Spindinčiose, vaiskiai mėlynose. Susirūpinimas jose peraugo į paniką.

Finas toli gražu nebuvo nejautrus žmogus, tačiau vesti šią mergaitę už rankos neturėjo kada. Audrai prasidėjus sraigtasparnis privalėjo išlikti saugiu atstumu nuo debesies. Nebuvo laiko ją guosti. Griežta meilė buvo vienintelė išeitis.

– Atsisek diržą, – pirštais imituodamas veiksmą sušuko jis. Balerina dvejojo, bet šito buvo negana. Finas garsiai pakartojo įsakymą,

nors širdyje bepradedanti megztis užuojauta liepė elgtis švelniau. Gailestį jis kaipmat nuviję į šalį, nes dar armijoje buvo išmokęs, jog parodytas gailiaširdiškumas dar labiau sustiprina delsiančiojo dvejonę. Arba priverčia sustingti ir supanikuoti.

Tai nebuvo priimtina. Nuo jo veiksmų galėjo priklausyti sraigtasparnio komandos gyvybės.

Balerinos akyse vis dar sukosi baimės verpetai, ir nors ji neatplėšė žvilgsnio nuo Fino, pirštai ėmė knibinėti sagtį, kol galiausiai ši atsilaisvino.

### *Gera mergaitė.*

Pritarimui dar nespėjus pasirodyti veide Finas jį užgniaužė. Šitai jis pasakys vėliau, kai darbas bus baigtas. Tokiu pat būdu Finas vedė baleriną per visus išbandymus. Jis šaukė – ji vykdė. Viskas vyko puikiai.

Regis, praėjo ištisa amžinybė, iki sraigtasparnis nusileido dešimties pėdų nuo paplūdimio, kuris artimiausią savaitę turėjo tapti jų laikinai namais, atstumu. Finas instinktyviai šoko pro atviro sraigtasparnio šoną ir apsiveręs kuliu palietė žemę. Deivido bumbtelėjimas reiškė, kad iššokti liko tik vienam keleiviui.

Finas vėl pasisuko į sraigtasparnį. Balerina



stovėjo tarpduryje, o jos krumpliai iki baltumo spaudė metalinį korpuso kraštą. Neatrodė, kad ji skubėtų pasileisti. Deja.

- Šok! - suriko Finas ir mostelėjo abiem rankomis į viršų.

Beveik tą pat akimirką ji parbloškė skraidanti balerina. Ji veikiausiai iššoko tada, kai jis paliepė, nors Finas tikėjosi turėsiąs sušukti dar bent kartą. Nusileidimas buvo toks netikėtas, kad išvertė ją iš kojų, ir juodu drauge atsidūrė ant žemės. Sraigtasparnis nutolo ir jis vos būdamas sąmoningu girdėjo tylantį sraigto gaudesį.

Finas gulėjo ant žemės sunkiai šnopusdamas. Drėgnas smėlis vėsino nugarą, o virpanti balerina šildė krūtinę.

- A-atleisk, - sumikčiojo ji, bet taip ir nepajudėjo. Tikriausiai ji šoko būsenoje. Arba įsižeidusi.

Tačiau ji atsiprašinėjo be reikalo. Finas mėgo staigmenas. Jos gamindavo saldų adrenalino ir endorfinų kokteiliuką, kuris jam visai patikdavo. Net kai tie siurprizai - skraidančios balerinos. Staiga suvokęs situacijos komiškumą Finas sukikeno.

- Koks, sakei, tavo vardas? - kreipėsi jis į vos per centimetrą nuo savųjų pakibusias mėlynas akis.

- Ale... - sugergždė ji. Paskui pamėgino dar kartą: - Alegra.

Finas išsiviepė.

- Na tai, Ale...gra, - kad ir kas būtum... - Stebėtinai lengvai pakėlęs merginą nuo savęs Finas atsainiai pasodino ją ant smėlio. Jeigu pakiltų vėjas, jis tikrai turėtų pririšti ją prie medžio. Paskui dar plačiau šypsodamasis pašoko ant kojų ir ištiesė Alegrai ranką. Dangus buvo pilkas kaip plienas, o iš vėjo, kuris balerinais į veidą plakė jos į uodegą surištus ilgus šviesius plaukus, Finas suprato, kad liūtis prasidės vos už kelių minučių.

- Sveika atvykusi į rojų, - pasakė jis.

## ***Antras skyrius***

*Prieš keturiasdešimt aštuonias valandas*

Alegra nejudėdama laukė, kol pro šalį į Karališkojo operos teatro sceną įeis kordebaletų šokėjos.

- Sveika atvykusi į rojų, - pasakė jis.

*Kvėpuok, – priminė ji sau. – Atsipalaiduok. Žingsnelius repetavai tūkstančius kartų. Tavo kūnas žino, ką daryti. Pasikliauk juo.*

Dabar repetuoti buvo per vėlu. Vos už kelių minučių ji išeis į sceną.

Vis dėlto Alegra negalėjo liautis rikiavusi įžanginės scenos judesių – rankos ir kojos ore brėžė tiksliai išlenktas figūras, kurios tebuvo tikrųjų, galvoje dėliojamų posūkių ir šuolių atspindys.

Apimta nevilties, ji sustojo viduryje judesio, nusivilko susagstomą megztinį ir nušveitusi į šalį ėmė laukti išėjimo momento. Klausydama orkestro ir stebėdama, kaip grupės merginos ruošia sceną jos pasirodymui, Alegra ištempė vieną koją, paskui antrą, kol pajuto tvirtą, bet malonų tempimą.

*Įsivaizduok, kad tai paprasčiausia repeticija su kostiumais. Dar viena peržiūra.*

Kaip tik tai Alegra ir mėgino padaryti, tačiau venomis plūstantis adrenalinas ją išvadino melage.

Tai ne repeticija, o premjera.

Vaidmuo naujas. Tiek šokėjoms, tiek publikai.

Šis visiškai naujas personažas buvo sukurtas specialiai jai tam, kad įrodytų, jog nuostabių gabumų vaikas, mergaitė balerina po ilgų septynerių intensyvaus darbo metų vis dar neprarado spindesio. Naujas baletas pavadinimu Undinėlė turėjo nutildyti kritikus, kurie jau ketetą metų pranašavo, kad ryškiai suspindusi Alegros Martin žvaigždė greitai perdegs ir užges.

Šitą jie kartojo jau nuo dvidešimtojo jos gimtadienio, o dabar, praėjus trejiems metams, ir pati Alegra kas kartą audamasi puantus jautė pranašystės išsipildymo neišvengiamumą. Pastaruoju metu ji netgi ėmė paniškai bijoti juos autis.

Bet ne šį vakarą. Šį vakarą nevalia bijoti. Tėvui tai būtų pasaulio pabaiga.

Norėdama nukreipti dėmesį nuo nepageidaujamų minčių, Alegra dar sykį apžiūrėjo kostiumą. Šiam vaidmeniui ji nevilkėjo balerinos sijonėlio. Suknelė buvo lengva, plevenanti, žemiau kelių. Sijonas pasiūtas iš ryškiai mėlynos, akvamarino ir turkio spalvų šifono sluoksnių. O šviesūs plaukai, paprastai surišti į kuodą, dabar laisvai krito ant pečių; tik dvi plonos sruogelės buvo prisegtos nugaroje, kad nekristų ant veido. Alegra atsispyrė pagundai

paknibinėti sagučius – taip būtų dar labiau apsunkinusi situaciją.

Orkestras pradėjo groti kurinį. Jau visai netrukus. Ji privalo sutelkti mintis į šokį, pamėginti sulėtinti drugelio sparnelių greičiu plazdančią širdį ir pripildyti krūtinės ląstą deguonies. Užmerkusi akis Alegra mintimis susitelkė į įkvėpimą ir lėtą iškvėpimą.

Po užmerktais vokais blykstelėjęs vaizdiny sugriovė bet kokias pastangas nusiraminti ir susikaupti. Tamsiai rudos vyro akys, kampučiuose susiraukšlėjusios nuo nematomos šypsenos. Alegra plačiai atmerkė akis.

*Iš kur šitai?*

Dabar jos širdis ėmė mušti dvigubai greičiau. Po velnių. Ji privalo sutramdyti emocijas. Už mažiau nei minutės turės išeiti į sceną. Papurčiusi galvą iškvėpė truputį oro.

Paskui tai nutiko vėl. Tik jau atmerktomis akimis.

Šį kartą po rudomis akimis ji regėjo ir šypseną. Šiltą, plačią, kiek šelmišką.

Tai veikiausiai nuo streso.

Savaites trukusios repeticijos pagaliau priėmė ją prie sienos. Alegra buvo girdėjusi, kaip kitos šokėjos pasakoja viena kitai keis-

tas, prieš pasirodymą ramybės neduodančias mintis, tačiau pačiai nieko panašaus nebuvo tekę išgyventi. Jokių netikėtų susimąstymų apie tai, ar nepamiršo pasikrauti mobiliojo, ką tą vakarą valgys vakarienei ir panašiai.

Bet kodėl ji galvoja apie *ji*?

Vyrą, kurio net nepažįsta.

Ką jis čia veikia, įsiveržęs į jos mintis tokiu lemtingu momentu? Reginys ją be galo neramino. Dabar Alegrai to reikėjo mažiausiai. Būtent šią akimirką. Smuikai pranešė, jog metas į sceną.

Laimei, Alegra judesius buvo kartojusi tūkstančius kartų, žingsneliai buvo spėję virsti beveik refleksu, todėl kojos pačios atgijo ir, tempdamos paskui save pakrikusią galvą, nunešė ją į sceną. Per kūrinio pauzę pajautė, kaip auditorijoje visi iki vieno nesąmoningai sulaukė kvapą.

Jie ją stebėjo. Laukė.

Jos darbas buvo akinti ir stebinti, nukelti žiūrovus į kitą pasaulį. Pradėjo *port de bras* judesiu: pirštų galais ore brėžė lanką, po kurio įstrižai scenos turėjo pasipilti daugybė ritmingų žingsnelių. Alegra svajojo pati pasprukti į kitą pasaulį. Ir galbūt iš jo niekada nebegrįž-

ti....